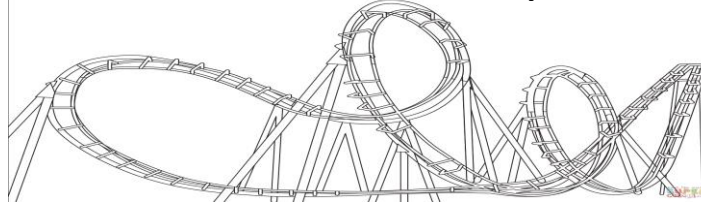

Érzelmi hullámvasút - Úton a felépülés felé...

- Életút interjú egy gyógyult szenvedélybeteggel -

Question: Hol született és hogyan telt a gyermekkorod?

Answer: 1985. július 15-én születtem Nyíregyházán, édesapám György és édesanyám Anna második gyermekeként, nővéremet Anitának hívják. Édesapám, aki most 66 éves, Nagyhalászi születésű, cipőkészítő / szabász technikumot végzett ember, aki a munka mellett érettségizett le, édesanyám Kálmánházán született és ő ugyanilyen végzettségű. Megismerkedésük a közös munkahelyükön történt, ami a Szabolcs Cipő gyár volt. Itt mind a ketten a legalsó szintű munkából küzdötték fel magukat. Édesapám a nemzetközi anyagbeszerzéséért felelt és az ottani gyártást felügyelte, ami főleg Olaszország volt. Édesanyám viszont a hazai cipőgyártás egyik csoportvezetője volt, de ő is elég sokat utazott főleg Európa keleti részére, emiatt gyerekkorunkban elég sokat Kovács nagymamánál voltunk, ahol én imádtam lenni, mivel én voltam a legfiatalabb unoka. Mivel édesapámnak 6 testvére van és mindenhol 2 gyerek van, így rengeteg unokatestvér közül nekem engedett meg nagymamám a legtöbb mindent, amivel én legtöbbször vissza is éltem. Az óvodai éveim alatt is nagyon eleven gyerek voltam, minden játékban benne voltam, de főleg, amiben kalandvágy vagy valami extrémítás volt. Ennek köszönhetően sikerült magam egy zorrós játék során felakasztanom, aminek elég komoly nyaksérülés lett a következménye. Az óvoda után a Nyíregyházi Bem József Általános Iskolában folytattam tanulmányaimat, ahol szintén sokszor fordult velem az, hogy bajba keveredtem vagy valamilyen megrovásban részesültem.

Q: Hogyan teltek az iskolás évek?

A: Alsó tagozatosként az egyik tanárnőnek köszönhetően, aki a testi fenyegetést is alkalmazta, elég kemény lelki traumát okozott, ennek köszönhetően nevelési tanácsadóhoz kellett járnom jó néhány gyerekkel együtt. Szerencsére az osztályfőnököt elbocsátották és az osztályt szétosztották a többi osztály között. Ennek köszönhetően elég nagy tanulási lemaradásban voltam a többi új osztálytársammal szemben, amit az is nehezített, hogy édesapám, aki gyerek kora óta szívbetegként élte az életét, hirtelen az egyik éjjel rosszul lett és már az otthonunkban újra kellett éleszteni, amit kisiskolásként nagyon nehezen tudtam átélni és megélni. Ebben az időszakban főleg Kovács nagymamám vigyázott ránk, de nagyon sokat volt egyedül. Sokat kellett segíteni édesanyámnak a háztartásban, szinte mindenben. A háztartási munkákat is felosztottuk egymás között a testvéremmel, hogy maradjon egy kis idő a tanulásra is. Tehát főleg a nővéremre és a saját bátorságomra és erőmre volt szükségem, hogy pótolni tudjuk édesapámat, míg ő a kórházban volt.

Q: Milyen hatással volt ez a további iskolás évekre?

A: Így elég hamar felnőtt szerepbe tettem magam és a többi gyerekekkel ellentétben én nem a játékkal törődtem, hanem az otthoni dolgokkal. Amikor már édesapám újra köztünk volt, jött egy újabb trauma

számomra, ami a hirtelen növekedésemnek volt köszönhető. Iszonyatos csontfájdalmaim voltak, aminek okán nem lehetett mozognom, ez is komolyan megérintett, mivel hiperaktív gyerek voltam, akinek a mozgás volt a mindene. Ülbe hordtak iskolába, még a wc-re is így v, már ha volt, aki elvigyen az iskolába. A barátaim viszont mellettem voltak, mert bár nagyon magam alatt voltam, nem hagytak magamra. Néhányukra már akkor is számíthattam. Az úszás hozta vissza újra az erőmet, majd az atlétika, amit felváltott a kézilabdázás, amit nagyon imádtam és diákolimpiai bajnokként hagytam fel a sporttal. Ami főleg annak volt köszönhető, hogy mindig is a pénz szerzés motivált engem a legjobban, akkoriban a nővérem idősebb fiú osztálytársaival bandáztam a legtöbbet és cigi árusítással foglalkoztam, ami elég jó kis zsebpénzhez juttatott. Élveztem azt, hogy sokan tartoznak nekem és az idősebb fiúk behajtják nekem az ő tartozásuk fejében. A befolyt pénzből főleg az akkor kedvenc hobbimra, a motorozásra fordítottam, illetve a másik nagy szenvedélyemnek a számítógépem fejlesztésére, illetve arra, hogy nekem is legyenek márkás cuccaim, amiket így saját pénzből vásároltam és elengedhetetlen kellékei voltak a csajozásnak (dealing with girls), amit már akkor is nagyon szerettem. Ennek köszönhetően azért megtanultam becsülni a saját pénzből vásárolt dolgokat. Bármilyen dologba benne voltam, amim vagánynak számított, így a nagyobb sráccokkal már a piálást (alkohol fogyasztás) is kipróbáltam. Ami akkor nagyon lazává, bátrabbá tett és magabiztossá.

Q: A kamaszkorban hogyan folytatódott a korán megkezdett laza életmód?

A: A középiskolás tanulmányaimat a Lippai János Mezőgazdasági Szakközépiskolában folytattam, mezőgazdasági áruforgalmazó szakon. Nem ebbe az iskolába szerettem volna járni, de mivel színtévesztő vagyok és így nem mehettem az informatikai pályára, így csak ez maradt. Itt nem nagyon kellett koncentrálnom a tanulásra, mivel nem voltak túl nagyok az iskolai követelményei, így több időm jutott minden „csibész” viselkedésre. Itt már magasabb szintre léptek az elvárásaim, egyre többet jártam bulizni, ami csak alkoholfogyasztással volt egybeköthető. Amihez egyre több pénzre volt szükségem. Ezért itt is jelen volt a cigaretta business, de megjelent a CD/DVD árusítás, disco belépő árusítás, aminek köszönhetően megtanultam a corel draw vektorgrafikus program segítségével a bélyegző készítést is, árultam orvosi igazolást, de mobiltelefonok függetlenítésével, adatmentéssel és feltöltő kártyás mobilok Ukrajnába való értékesítésével is foglalkoztam. Legtöbbször több pénzt kerestem egy hét alatt, mint egy tanár egy hónap alatt, ami őket azért rendesen zavart, engem meg egyáltalán nem érdekelt. Mert ezeknek köszönhetően elég népszerű voltam az iskolában, a csajok körében is. Legtöbbször hozzám fordultak, hogy ha bárkinek valamire szüksége volt. Ezeknek a bevételeknek köszönhetően tudtam egyik barátommal közösen a lőtéren való rallyzásnak, mivel erre rengeteg pénzt költöttem. Több énként (more ego) viselkedtem. Volt egy, aki segít otthon bármiben, de vannak titkai, illetve volt egy másik, aki az iskolában tanul ugyan, de folyamatosan üzletel és volt egy másik, aki alig várja a délutánokat, hogy autózzon, mint egy örült és várja a hétvégét, hogy lazításképp berúghasson. Ez akkoriban nagyon boldoggá tett, pláne az, hogy ehhez nem kellett a szüleimtől pénzt kérnem. 17 és fél évesen a jogosítványom megszerzése után, amit saját magam finanszíroztam, úgy éreztem, hogy kicsit szabadabb az életem és néha már inkább kocsival mentem bulizni, de főleg amiatt, hogy azt a lányt, Maját, akinek a középiskola első heteiben megígértem, hogy a barátnőm lesz, meg tudjam hódítani, amit csak józanul lehetett, mivel utálta azt, amit csináltam.

Q: Mit gondol, mi volt a kettős ÉN szerepe a továbbiakra?

A: Főleg az állandó üzletelgetéseim, a csajozást és az italozásom. De végzős koromra végül is elértem, hogy a barátnőm legyen. Ez a kapcsolat hozott ki belőlem egy újabb „én”-t, aki megfelelésből próbál meg cselekedni. Ha vele voltam, nem piáltam, felhagytam az üzletelgetéssel és inkább elmentem nyári

munkára és a tanulásra koncentráltam. Aminek köszönhetően sikeresen érettségim tettem és úgy gondoltam a továbbtanulással végre azt tanulhatok majd, amit mindig is szerettem volna, az informatikát. De amikor nem Majával voltam, akkor ittam és buliztam, főleg titkolva ezt előle. Felvettem a Nyíregyházi Főiskolára programozó-matematikai szakra. De a technikumot is csináltam vele egy időben. A főiskola, egy újabb világot nyitott ki előttem. Itt volt lehetőségem arra, hogy a tanulást hozam be ürügyként Majának, ha bulizni támadt kedvem, így ilyenkor őt a háttérbe szorítottam. Valamilyen legális pénzszerzési formára volt szükségem ahhoz, hogy a főiskolai igényeimet meg tudjam teremteni, mivel az iskola melletti munkával nem lehetett, csak tengődni, a pénz keresést illetően. Tetszett mindig is a területi képviselői munkája, ezért elhatároztam, hogy azzá fogok válni. Sikertelen egy ilyen képzésre bejutnom, ahol sikertelen elsajátítanom az értékesítési ismereteket. Ezután jött az ötlet, hogy létrehozok az egyik barátommal egy főiskolai buli újságot, amiben az aktuális bulikat hirdetjük, az ital akciókat és minden olyat, ami egy főiskolai vagy egy fiatal számára fontos lehet. A szlogenje is ez volt: „A lehetőségek lapja”. Olyannyira sikeres lett, hogy hamarosan már saját irodánk volt és már Miskolcon is megjelent és persze nem kellett a pénzre sem gondolkodnom. Volt saját autóm és bármilyen szórakozóhelyre ingyen jártam és a legtöbb étterem és egy szolgáltatónál kedvezményem is volt. Elég komoly kapcsolati tőkére tettem szert. Viszont a sikereimnek Maja szinte soha nem tudott örülni, legalábbis nem érezte velem. Már nem ő volt az egyetlen nő az életemben, mivel folyamatosan megcsaltam, azzal, aki éppen megtetszett vagy aki elfogadott olyannak, amilyen voltam. A tanulásra nem igazán fordítottam túl sok időt, de a vizsgáim azért mindig valamilyen úton módon meglettek, sajnos még egy aktív félévemnek kellett volna meglennie és sikerül elvégeznem ezt, mint ahogy elvégeztem a technikumot is. Az újság kezdett hanyatlani, köszönhetően az internetes hirdetések népszerűségének.

Q: A hanyatlás után milyen új tevékenységben kereste a lehetőségeket?

A: A kapcsolati tőkének köszönhetően megismerkedtem egy italforgalmazó kereskedelmi vezetőjével, aki az egyik nagy italkereskedőnél dolgozott és sikeres felvételt nyertem (2007), mint területi képviselő. Aminek nagyon örültem, mert mindig ilyen munkát szerettem volna, a saját magam uraként járni a megyét és üzleteket kötni. Hamar beletanultam a szakmába és nagyon élveztem, hogy itt dolgozhatok, jó fizetésem, saját autóm, mobilom és laptopom volt. Egyre inkább a munkám vált a fontossá, az italozást is valamilyen szinten a háttérbe szorítottam, halasztottam a munkám miatt a főiskolán, majd később átjelentkeztem levelező szakra. Stabillnak éreztem az anyagi helyzetem, ezért Majával összeköltöztem egy albérletbe, bár neki semmi jövedelme nem volt és akkor kezdte a főiskolát, én meg tudtam neki mindent adni és úgy gondoltam, ha összeköltözünk, jobb lesz vele a kapcsolatomban.

Q: Valóban jobb is lett a kettejük közötti kapcsolat?

A: Sajnos ugyanúgy nem beszéltem meg vele a dolgaim, mint eddig, továbbra sem örült annak, ha elmentem volna a barátaimmal bulizni vagy bármi mást csinálni. Mindig arra gondolta, hogy akkor inni fogok. Ez nagyon bosszantott és inkább nem jártam el és amikor haza értem, akkor ittam, eleinte még csak pár sört, majd egyre durvult a helyzet és már a pár sörért is szólt. Ezért elkezdtem a zugivás művészetét folytatni és elkezdtem még jobban nem érdekelni, mit gondol erről. Bár sikeres voltam a munkámban, az ital-nagykereskedésnél főnökváltásnak köszönhetően megváltozott a munkamorál és az a fajta szabad működés, amit eddig adott, már nem volt számomra megfelelő, ezért munkahelyet váltottam és felvettem a Vodafone-hoz SOHO (Smart office, home office) junior üzletkötőnek. Ami az üzletkötői képességeim magasabb szintre való emelését jelentette, mivel itt folyamatosan képzésben volt részem és a fizetésem is komolyabb szintre emelkedett és volt előrelépési lehetőségem is, bár

rengeteget kellett Pesten lennem, de megérte, mert a legtöbb képzés hasznos volt a számomra. Az egyik pesti utamról haza érkeve tapasztaltam azt, hogy amikor beléptem, a lakás teljesen üresen várt és mindenem eltűnt a barátnőmmel együtt. Az utolsó wc papírig mindent elvitt magával Maja. Ennek hatására egy 1 hetes szabadságot vettem ki, hogy feldolgozzam a történeteket, mert tudtam, hogy ennek piálás lesz a vége, de a munkahelyem nem akartam elveszíteni és mivel már Soho üzletkötő voltam, ami már egy előrelépés volt és már autót is adtak, nem akartam azt is elveszíteni, ha már minden dolgom oda van. Persze az italozás elindult, de már csak azért is vissza építettem magam és újra megteremtettem magamnak az összes dolgot, amit elveszítettem és úgy voltam vele, legalább ki van fizetve és éljen úgy, ahogy akar. Ekkor jött el egy közel 1 éves egyedüllét az életemben, ahol nem szólt bele senki semmibe, azt csináltam, amit akartam.

Q: Hogy érezte magát az átélt nehézség után és milyen új lehetőségeket keresett?

A: Talán ez volt az egyik legfelhőtlenebb időszakom. Ekkor csak a munkámra koncentráltam és persze arra, hogy a barátaimmal közösen eljárjunk hétvége sörözni vagy bármi extrém dolgot csinálni. Mivel volt szinte bármire pénzem, így ez nem okozott semmi akadályt. Elég sok nagy céggel kötöttem komoly szerződéseket és ennek köszönhetően elég hamar kineveztek területi vezetőnek, ami komolyabb autóval és még jobb fizetéssel járt. Egy időre régió vezető is lehettem, de nem sokáig, mivel a Vodafone magyarországi vezetőjét lecserélték, aki teljesen új jutalék rendszert vezetett be, ami a keleti régióban egyszerűen teljesíthetetlen volt az üzletkötők számára és így az én számomra is. Gyakorlatilag majdnem a kezdő fizetésem szintjére esett vissza a bevételem, tehát már nem érte meg csinálni számomra. Ezért harmadmagammal alapítottunk egy közös vállalkozást, aminek a Családi Egzisztencia Program nevet adtuk és főleg magánszemélyek egzisztenciáját próbálta lehetőség szerint optimalizálni, ezt webes felületen keresztül. Én ennek az informatikai háttéréért feleltem, a programozásért és a fejlesztésért, valamint én raktam össze a Vodafone-nal való közös flotta csomagot, mivel az is a szolgáltatásaink közé tartozott, úgy, mint a biztosítók, bankok vagy az energia szektor stb. Ami teljesen jól működő és jövőbe mutató vállalkozás lett volna, ha nem a hitelválság közepén hozzuk létre. De nekem nem hozott annyi bevételt, amihez addig hozzászoktam, így létrehoztam egy saját vállalkozást is, ami egyedi weboldal készítéssel és programozással foglalkozott, akkoriban akkora ügyfélköröm volt, hogy még szinte programozóm sem volt, már is lett volna megrendeléseim, pedig még alig tudott róla néhány ember. A legnagyobb kihívást a programozói csapat összeállítása jelentette, de azt áthidalva, hogy lojális és olcsó munkaerőt szerezzek, csak egy módszert találhattam ki, ami az volt, hogy programozói iskolából szedtem össze őket. Így ismertem meg az egyik programozó srácot, aki mai napig is viszi a volt vállalkozásom. Rengeteg weboldalt készítettünk eleinte megyei szinten, majd a pesti kapcsolatainak köszönhetően országosan is.

Q: Milyen történések voltak az emberi/partneri kapcsolatok terén?

A: Ebben az időszakomban ismerkedtem meg Mariannával, aki egy gyönyörű és életvidám ukrán származású lányként ismertem meg, hamar hozzám költözött és az összes adósságból kihúztam, valamiért a megmentő szerepbe helyeztem magam, amit észre sem vettem. Vele szinte mindent meg tudtam osztani, még az üzleti dolgaimat is. Mindent megtett a háztartásban és én gyakorlatilag a munkámra tudtam összpontosítani és szépen építeni a vállalkozásom. Annyi megrendelésünk volt, hogy igazából csak a programozó hiány jelentette a legfőbb problémát. Mariannával nem volt különösebb gond azon túl, hogy a világ összes pénzét képes lett volna elkölteni, számomra értéktelen márkás ruhákra vagy eszközökre, amiket én soha nem néztem semmibe. De végül is, volt miből költenie, mert jól mert az üzlet. Vele nem volt az a bajom, mint Majával, hogy nem volt kedve

semmihez, épp ellenkezőleg, mindig szeretett volna csinálni valamit, tehát nem volt mellette unalmas az élet, imádott vezetni, ezért még autóznom sem kellett, mert ha akart valamit, önállóan is tudta végezni, nem kellettem hozzá. És az esti sörözésembe se szólt bele. Sokat jártunk együtt szórakozni is és ha berúgtam, abba sem szólt bele, sőt, ilyenkor ő vezetett. Tehát nem volt különösebb hátulütője az életemnek, ezért megkértem Marianna kezét is, amire ő persze igent mondott és azt terveztük, hogy egy családi házat építünk a már meglévő telkemre.

Q: A munka terén is ilyen sikereket ért el?

A: Sajnos nem. A fejlődés sajnos csak addig tartott, míg az egyik ügyfelem be nem perelt a webshopja miatt, akkor amikor a legjobban fájt, mivel programozó hiányában és rengeteg nagyobb projekt elkészítésével voltam elfoglalva. Sajnos a pert az ügyfél megnyerte és majdnem teljesen lenullázta a megtakarításom javát. Szinte alig tudtam kilábalni, mert a nagyobb projekteket is be kellett fejezni, hogy nehogy hasonló cipőbe kerüljünk. Ennek az lett a vége, hogy éjjel is dolgoznom kellett igen komoly nyomás mellett, ezért az alkoholt választottam nyugtató élnkítő szerként, hogy ne gondoljak a problémáimra. Viszont ezt már Mariann sem értékelte, mert nagyon sokszor már részegen mentem haza. És lassan választanom kellett, ha tovább folytatom, nem marad szinte semmim, mivel nem találtam megfelelő programozókat a munkák elvégzésére vagy átadom a vállalkozásom és megelégszem az éves osztalékból. És valamilyen újabb üzleti megoldásba kezdek, ami nem jött össze, mert sajnos nem nyertem sikeres pályázatot. Ekkor közvetítették ki a Nyrv Non-profit Kft-hez, ahol a piaci csoporthoz kerültem, mint a takarítók vezetője, amit eleinte elég viccesnek találtam az előző munkahelyeimhez viszonyítva, de végül is bejelentett munkaviszonyom volt és nem foglalkoztam vele különösebben. Annyiban volt csak érdekes, hogy megismertem egy más kultúra munkamorálját. De ennek köszönhetően már Mariannak is dolgoznia kellett, hogy fent bírjuk tartani magunkat és sikerült a kapcsolataimnak köszönhetően az Ofotért-hez bekerülnie és egy kicsit lefoglalnia magát. Elég hamar felkért az ágazatvezető arra, hogy ha gondolom, vállaljam el a piacellenőri pozíciót, aminek a munkavégzésébe már nagyjából betekintést nyertem és úgy gondoltam, ez egy nyugdíjas állami állás, fix fizetésért, ahol nem lesz rajtam annyi felelősség és nyűg. A fizetés is jónak mondható volt annak tükrében, amennyi munkához voltam szokva. Egy nagyon családias csapatba kerültem, ahol mindenki tisztelte és segítette a másikat nem volt felsőbbrendűség, senki között és nem ölte meg egymást senki egy jobb ügyfélért, mint az értékesítési szakmában. Kicsit olyan volt az eddigi munkáimhoz képest, mintha visszamentem volna az időben kb. 20 évet és kiszakadtam abból az iszonyatos hajtós világból. Azon túl, hogy korán kellett járnom dolgozni, de kompenzált az, hogy hamar végeztem. Volt elég sok kihívás az elején, ami főleg a nagyobb városi rendezvények lebonyolítását illette, de ezekhez is hamar hozzászoktam és elkezdtem élvezni és szeretni azt, amit csinálok. Mindig is szerettem más emberek problémáival foglalkozni és megoldani, segíteni őket, amit legtöbbször megháláltam a tiszteletükkel.

Q: Ilyen nyugodt munkahelyi légkörben nem érezte azt, hogy egy csendesebb időszak következik és az alkohol fogyasztást abba lehetne hagyni?

A: Sajnos Mariannával egyre jobban kezdett megromlani a kapcsolatunk, mivel ő a megszokott költségeiből nem tudott alább hagyni, ami folyamatos feszültséget generált köztünk. És én ennek köszönhetően egyre kevesebbet beszéltem vele és én, ha végeztem a munkával, vettem magamnak jó néhány sört és azzal dobtam fel magam és már előkerült a tömény ital is, a gyorsabb hatás elérése miatt, hogy mire hazajön, már el tudjam viselni a dolgait (mire költött feleslegesen aznap). Az az érzés volt bennem, hogy amit elterveztem, hogy vele fogom leélni az életem, sajnos szertefoszlott, mert így nem merek belefogni. de ezt nem mondtam neki soha, talán túl gyáva voltam vagy féltem attól, hogy

magam maradok és megszűnik a kényelmes kiszolgálásom. De Mariann ki merete mondani, hogy vége, bár ő is lelépett volna egy búcsúlevéllel és az összes otthon tartott pénzzel és még ki tudja mivel, ha nem érek haza időben, mert ő is össze volt pakolva. Még néhányszor kíségettem anyagilag, de elköltözött tőlem és véget ért a kapcsolatunk. Én akkor úgy gondoltam, jobban járok, ha haza költözöm és megpróbálom elfelejteni a kapcsolatunkat, de az italozást nem hagytam abba, a munkám elvégzése után már egyből hazamentem és ittam, ami már mindennapossá vált. És egyre inkább nem érdekelt semmi.

Q: Mit váltott ki önből ez a nihilizmus érzés?

A: Úgy gondoltam, le kell tennem az italt, mert ez nem mehet így tovább. Ezért egyik napról a másikra le is tettem, aminek a következménye az lett, hogy az egyik nap az irodában epilepsziás rohamot kaptam az elvonás miatt, a többi kollégám hívta ki rám a mentőt és szállítottak a kórházba, ahol mikor egy kicsit jobban lettem, azonnal tudtam a diagnózist, hogy az elvonástól van, így azonnal ott hagytam mindent és ahogy kijöttem a sürgősségi osztályról, azonnal vettem egy 2 deciliteres tömény italt és megittam, ami egyből helyre hozott, mintha mi sem történt volna. Azután vettem magamnak még két ilyen italt biztonsági tartalékként, ha netalán rosszul lennék, legalább legyen egy otthon, a másik pedig a táskámba, ha esetleg megint rosszul érezném magam, akkor akár vészmegoldásként megiszom. Sajnos elég hamar eljött az az idő, hogy mivel csökkentettem az ital mennyiségét, hamar rám jött az elvonási tünet, ezért kértem, hogy hadd menjek haza és lefeküdtem aludni, de éjjel rosszul lettem és az eldugott italért indulva összeestem úgy, hogy a fejemet varrni kellett és elég komoly agyrázkódást kaptam. Több nap után eszméltem fel a nagykallói addiktológia megfigyelőjében, amitől szerintem rosszabb hely nem létezik a világon. Majdnem 1 hónapig voltam ott kórházban, ami alatt elhatároztam, hogy rehabilitációra megyek, de sajnos a covid miatt nem tudtak fogadni a nagyszénási rehabilitációs centrumban.

Q: A sikertelen belépés a rehabilitációra milyen gondolatokat/tetteket ébresztett önben?

A: Ezért úgy gondoltam, egyedül kell megpróbálnom józannak lennem. Az ágazat vezetőmmel mindig is jó kapcsolatom volt, ezért őszintén elmondtam, mi történt velem és ő visszavett és új feladattal, kihívással bízott meg, ami a piac korszerűsítésében való aktív részvételt jeleltette. Sorompós beengedő kapuk kivitelezésének felügyelete, illetve a teljes biztonsági kamera rendszer kiépítésében vettem részt. Ami teljesen lekötötte a figyelmem és nem okozott problémát az ital gondolata, úgy éreztem, hogy semmi nem törheti meg a józanságom. De új ügyvezető váltás is történt a cégnél, ami már a harmadik volt az addig eltöltött időm óta és egyben a legkatasztrofálisabb is, mivel teljesen a vezetői szintektől kezdve lecseréltek mindenkit, voltak olyan osztályok, részlegek, ahol a teljes csapatot lecserélték. Ezért a mi csoportunk is elkezdett rettegni az új változások miatt és be is következett, mert egy új ellenőrt és egy új csoportvezetőt tettek be közénk, akik ráadásul férj és feleség voltak, ami alaptól összeférhetetlenség miatt nem lehetett volna, de itt már teljesen más szelek fújtak és ez még a kisebb baj lett volna, mivel az új csoportvezetőnk egy diktatórikusan viselkedő személy volt, akivel szinte senki nem mert szembe szállni, köztük én is lenyeltem majdnem minden megaláztatását.

Q: Mit okozott ez a frusztráló, feszült helyzet az akkori élethelyzetében?

A: Megbomlott a nyugodt munkahelyi morál, ami addig fennállt. Rossz volt bemenni dolgozni, minden nap rettegni kellett attól, hogy vajon mikor rúgnak ki, mert azzal fenyegetett többször is. Folyamatosan

téves jelentéseket adott rólam és a munkatársaimról is, még hűtlen kezeléssel is megpróbált megvádolni, ahol azért sikerült tisztára mosnom magam, de iszonyatosan fel voltam háborodva emiatt és rendkívül sértve éreztem magam. Folyamatosan gyűlt bennem a harag ellene és az egyik nap majdnem elütöttem miatta egy kislányt, ami betette nálam a poharat és nagyon nehéz volt türtőztetnem magam attól, hogy meg ne üssem, de mivel utálok az erőszakot, ezt nem tettem meg. Viszont elhordtam mindennek, amit persze ő is viszonozott, ennek hevében haza küldött, de még alig indultam el, mikor már hívtak a központból, hogy menjek be és szépen elém tolták az azonnali felmondási papírt, mivel azt állította a csoportvezetőm, hogy én őt halálosan megfenyegettem. Ami persze nem volt igaz, mert csak az ... anyjába küldtem el. Persze én nem fogadtam el a felmondás ezen formáját és mivel megfenyegettem őket a munkaügyi bírósággal, ezért módosították közös megegyezésre. Érdekes, hogy aznap nem ittam, amikor ez bekövetkezett, csak akkor, amikor tényleg aláírtam a papírt. Mert úgy gondoltam, lezárult egy újabb szakasza az életemnek és most rám fér egy kis pihenés, tehát megérdemlek egy kis italt, mivel már úgyis józan tudtam maradni közel másfél évig, hát ettől az egy italozástól nem lesz bajom.

Q: Mi történt a hosszú idő utáni absztinencia után?

A: Itt kellett volna tudnom azt, hogy olyan, hogy megérdelem, olyan nincs! Csak olyan van, hogy „akarom és van, vagy akarom, de nincs”. Mára ezt az idézetet kőkeményen megtanultam. De lett, mivel aznap berúgtam és szépen követték egymást a napok. Az a biztonsági őr cég, akivel elég sokat együtt dolgoztam, ajánlott egy állást ideiglenesen, amit el is vállaltam, főként diszpécserként dolgoztam, illetve kamera rendszereket kellett telepítenem. Úgy gondoltam, ez hátha segít visszazökkenteni az italozásból, de nem igazán sikerült, mert a munka végeztével újra ittam, ami körülbelül 1 hónapig tartott és tudtam, mi lesz a következménye az italozásomnak és elkerülve a nagyobb bajt, felhívtam a régi kezelőorvosomat, aki 2 hétre adott időpontot. Tudtam, hogy be kell majd feküdnöm, hogy ismét lehozzanak az italról és azután elmegyek rehabilitációra, bármi is történjen. De azt a két hetet azért maradéktalanul végig italtam. A kórházban kértem segítséget az orvosomtól is abban, hogy melyik rehabilitációs intézményt válasszam, de a nővéremet is megértem, hogy nézzen utána a rehabilitációs centrumoknak, milyen lehetőségeim vannak. Így került a választás arra az intézményre, ahol most vagyok, miután elbeszélgettem a vezetővel. Egy újabb érzelmi hullámvastól völgyébe értem és szeretnék egy kiutat találni, végleg, ebből a rabságot okozó helyzetből.